

Dag 104 – woensdag 10 april

Lagun is vandaag zelf uit de trein gestapt! Geen licht bier als je weet dat er tussen de laatste trede en het perron toch een kloof gaapt van 20 cm. Veel tweevoeters sukkelen er soms mee. Ik ben apetrots op mijn jongen.

We zitten nog een dagje alleen in het bureau vandaag maar 't wordt een kort dagje in Brussel. 's Ochtends krijg ik wat slecht nieuws over mijn vake en ik pak onze spullen in spoed bijeen. Ik neem een middagje vrijaf.

Veel tijd hebben we niet maar Lagun doet toch flink zijn behoefte wanneer ik even op ons grasperkje stationeer. Overdag rijden er geen rechtstreekse treinen naar Landegem dus we moeten overstappen in Gent. Daar hebben we welgeteld drie minuten om onze aansluiting te halen op een perron aan de andere kant van het station uiteraard. Een kort gesprekje met een Engelstalige dame en haar dochter die op slag smoorverliefd raakten op Lagun heeft me wat helpen te ontspannen maar nu staan weer alle zenuwen scherp. Lagun lijkt precies aan te voelen dat het allemaal menens is. Hij probeert niks uit van zijn tienerstreken en loopt mooi mee met mij in looppas naar de volgende trein.

Thuis geef ik de jongeman nog wat te eten en daarna laat ik hem achter in de goede (?) zorgen van Darko en Yana. Ik hoop het maar. Even een snelle blik op de living om te zien of alles doggyproof is... wellicht niet maar het moet volstaan voor vandaag. Kabels zijn er alleszins niet te zien. ;-)

Vanochtend in Brussel was het al gauw duidelijk dat hij zijn lesje nog niet heeft geleerd maandag. Een dezer dagen zal ie toch eens een ander kapseltje krijgen. Hoe leer je een flatje af om zijn tandjes in kabels te laten zinken?

Dag 105 - donderdag 11 april

Ik heb een nachtje niet geslapen maar papa mag al terug naar huis uit het ziekenhuis vandaag dus we kunnen allemaal bekomen van de schrik.

Ieder op zijn manier.

Lagun doet het door het dekentje uit Darko's mand te slopen. Het duurt even voordat ik beseft dat ik niet zijn gebruikelijke gesabbel hoor wanneer hij een van de speeltjes te lijf gaat terwijl ik aan het vertalen ben. Wanneer ik eindelijk ga kijken, zie ik een bruin flatje staan... met een heel slagveld aan pluisjes achter hem. Hmm. En alsof we even in een sitcom meedraaien, ademt de jongeheer nog een pluisje uit ook terwijl hij me aankijkt met zijn "oeps"-blikje.

Hilarisch.

Nu we toch wat geruststellend nieuws hebben gekregen van de papa, overvalt de vermoeidheid me wel wat. Ik sta deze week alleen voor de vertalingen naar het Nederlands maar beslis om toch even een tukje te doen over de middag. Ik nestel me in de zetel beneden onder een dekentje en het duurt niet lang voordat ik wegzink in een diepe slaap... van zeker een half uur... Lagun beslist plots dat ie toch even moet komen checken of ik nog wel leef lijkt me. Tegen dat het is doorgedrongen dat mijn goudogige ridder me aan het wakker likken is, is mijn gezicht kleddernat. Lief. Uitgeslapen ben ik niet maar vertederend is hij wel. ;)

Het is een trieste dag maar de viervoeters vragen geregeld om buiten te mogen. Natuurlijk mogen jullie dat jongens.

's Namiddags word ik nog eens getraakteerd op een grappig spektakel ook wanneer Lagun begint mee te springen met het buurmeisje dat haar nieuwe trampoline uitprobeert. De lieverd begrijpt er niks van maar doet haar lustig na. :-)

Dag 106 – vrijdag 12 april

We trekken terug naar 't centrum van ons apenlandje vandaag.

Omdat onze kleine man nog steeds niet lijkt te weerstaan aan de lokroep van de kabels en we nog een dagje alleen zitten in het bureau maak ik Lagun telkens vast aan het lege bureau van mijn overbuurvrouw die pas is verhuisd. Hij lijkt er geen erg in te hebben. Hoe kan het ook anders; hij heeft zijn knorretje en dekentje.

De dag verloopt rustig en we kunnen op tijd huiswaarts keren.

Deze avond zijn we uitgenodigd bij Kristof en Sabine voor de verjaardag van Koens petekindje. Lagun mag mee net zoals een paar maanden geleden toen we hem net hadden. Ze zullen nogal opkijken wanneer ze hem terugzien. Wanneer we bij hen arriveren stormt er nog net een kat weg voor Laguns ogen. De jongemans jachtknopje springt ogenblikkelijk aan maar sorry jongen, je hangt aan de lijn en je blijft bij ons.

Resultaat is wel dat hij helemaal opgefokt is en me alle kanten tracht uit te sleuren. Het duurt even voordat ik rustig met hem de living binnenstap.

Viktor, Koens 7-jarige petekind, is zowat het spiegelbeeld van Laguns energie momenteel maar tweejarige Louise ziet het niet zo zitten als haar broer.

Ik neem Lagun nog even mee naar buiten om wat af te koelen. Net wanneer ik denk dat ik in mijn opzet ben geslaagd, hoor ik Sabine iets roepen: het klinkt als "kiekje"... En dan zie ik de pluimen in het rond vliegen! Een mooi klein, fijn sierkipje liep los in de tuin. Woepsie! Ik heb Lagun nog nooit zo snel zien reageren en lopen. Hij is zo gefocust en schiet recht op zijn doel af. Ik hoor het kiekje krijsen wanneer hij het te pakken heeft. Hopeloos allicht maar ik zet het toch nog op een lopen en tracht het kipje uit zijn muil te krijgen... hmm, dat gaat veel makkelijker dan verwacht! Lagun laat het beestje stante pede los wanneer ik aan zijn snoet kom. En het beestje ziet er ongedeerd uit ook nog eens! Nuja... ongedeerd... een paar pluimen lichter en wat gestresseerd, dat wel. Is dat nu wat ze noemen "een zachte beet"?

De rest van de avond parkeert Lagun zich aan de schuiframen die uitgeven op de tuin. De kaasschotel op tafel kan hem verleiden, Viktors afstandsbediende kraantjes laten hem Siberisch koud... er bestaat maar 1 ding meer: Engelse kipjes. Je zou er bijna medelijden mee krijgen...

Lagun vindt echt geen rust. Totdat... mijn eurootje eindelijk valt en ik beseft dat ik hem veel te veel heb verwend en hij misschien wel een dekentje of kussen wil... Sabine gaat meteen een dekentje halen en jawel hoor: 10...9...8... en diep in dromenland, jagend op lekkere kipjes allicht.

Wanneer het tijd is om naar huis te gaan maken we onze schone slaper wakker. Hij staat ons allemaal een beetje slaapdronken en wankel aan te kijken ... en dan doet hij pipi in huis! Potjandorie toch! Ik ben niet in vorm vandaag. Mijn brein registreert Laguns tekenen niet vandaag. Zuchtje. Goed gaan slapen hopelijk en morgen beter.

Dag 107 – zaterdag 13 april

Ik word iets na achten even wakker. Hoewel 'wakker' een groot woord is voor mijn toestand. Ik strompel de trap af, schuif het raam naar de tuin open en kruip terug onder de wol. Wanneer ik de volgende keer mijn ogen open, is het tien uur.

Dinsdag moet ik mijn eindwerk indienen en ik moet er nog de laatste hand aanleggen. Uiteindelijk zal me dat bezig houden tot kwart na vier.

Ik heb de hele dag de viervoeters verwaarloosd maar ze hebben me niet echt gemist als ik afga op hun geravot in de tuin.

Ik laad ze allemaal de auto in en we racen naar het copy center in Gent - waar ik net te laat kom om mijn eindwerk te laten afdrucken en inbinden. Grrrr. Ben ik nu voor niets naar Gent gereden?

Buiten begint het ook weer eens te regenen voor de verandering dus een wandeling zit er ook niet in. Dan maar wat kleine boodschapjes en terug naar huis. Lagun lijkt zich er alleszins niet aan te storen; hij heeft de hele achterbank voor zich en hij gebruikt die ook! Hij ligt helemaal uitgestrekt te soezen en te genieten. Ah, die slaap der onschuldigen.

Yana die precies een onweer voelt aankomen, zit zenuwachtig vanuit de koffer over de leuning op de kleine man te kwijlen maar Lagun wordt niet wakker van zijn badje.

Dag 108 – zondag 14 april

Vandaag zou het mooi weer moeten worden. Ik heb er alleszins zin in en mijn inwendige klok ook zo blijkt. Ik sta fris en monter op bij het kraken van de dag. Gister heb ik nog kippenhartjes meegebracht uit Gent. Tijd om ze te koken en klaar te maken voor de training van Lagun in de hondenschool. Hopelijk heb ik nu eindelijk iets interessanter dan die konijnenkeuteltjes op het veld!

En dat zal inderdaad zo blijken. Gelukkig maar! Vandaag is het ook frietenbak op de club en komt er meer volk opdagen dan anders. Het wordt dus een moeizame training met veel wachttijd tussen de oefeningen en een groooooote uitdaging om Laguns neusje weg te houden uit de grond.

En uitgerekend vandaag komt Gerrit een kijkje nemen tijdens de training natuurlijk. Zucht.

Lagun doet het gelukkig wel ok. Na een uurtje heeft ie het volledig gehad en gaat ie liever rollen in het gras en dag zeggen aan de buurman maar intussen hebben we toch een treffelijke "on y va" en "stay" gekregen. Ook de houdingen lukken redelijk goed. Enkel tandjes tonen blijft nog wat moeilijk. Al bij al is de tiener in hem relatief op de achtergrond gebleven. Dank u kippenhartjes! ;-)

Gerrit bevestigt dat Lagun het goed doet... maar... natuurlijk zijn er "maren" ;-). Gerrit wijst me op enkele tics die ik heb. Op het ogenblik dat hij me uitlegt dat ik te veel met de leiband sta te spelen ... sta ik me de leiband te spelen. Haha, touché Gerrit. Jeetje, nu weet ik waarom ik af en toe toch de opmerking krijg dat ik geen spanning op de leiband mag zetten. Dat weet ik toch wel?! Ik word wat

kribbig van die opmerking meestal maar besef nu zelf wel dat ik inderdaad soms wat te veel de leiband inhaal zoals een visser zijn vislijn wanneer Lagun dichterbij me komt. Gewoon laten loshangen Veerle, ook al geraakt Lagun verstrengeld in de lijn soms. Het wordt een aandachtspuntje.

Ook vertelt Gerrit me meer over "dwingende" bevelen en dat ik die altijd eerst moet opheffen met een "gedaan". De "stay" bijvoorbeeld. Net op tijd want ik was op weg om dat verkeerd aan te leren aan de jongeman. Er komt toch zoveel bij kijken bij zo een opleiding van een hulphondje. Gelukkig krijgen we bij Canisha een goede follow-up.

Tegen de middag komt dat beloofde zonnetje er inderdaad door. Tijd om de twee voeten in te ruilen voor twee wielen! Het is zo lang geleden en een motoretje zal deugd doen. Maar wat met de woefkes natuurlijk. Vroeger reed ik zo een slordige 15.000 km per jaar op twee wielen. De voorbije jaren moet de moto het afleggen tegen de auto waar de viervoeters in mee kunnen.

Vandaag moeten ze echter elkaar wat entertainen. Omdat het wel eens laat zou kunnen worden en nog zou kunnen regenen, laten we het schuifraam naar de tuin gewoon openstaan. De rotverwende nestjes kunnen de hele dag kiezen waar ze vertoeven: in huis of in de tuin.

Lagun kiest duidelijk voor de zetel. Wanneer we thuiskomen worden we enkel begroet door twee herdertjes. Even vrees ik dat ze Lagun hebben afgetuigd maar dan krijg ik al gauw mijn gezond verstand terug: tuurlijk niet, eens familie, altijd familie. Zo zitten ze gewoon ineen. En ja hoor, in huis vind ik Lagun al snel terug: balancerend over de rugleuning van de zetel waar ik mijn plekje heb. Ons kleine heerschap zit vast in zijn poging om uit de zetel te kruipen en niet betrappt te worden. Haha!

Dag 109 – maandag 15 april

Lagun maakt me wakker op het ongoddelijke uur van vijf deze ochtend. Auw auw auw. Ik slaag er ook niet in om me om te draaien en verder te slapen.

't Zal wat pieken vandaag. Al bij al nog een wonder dat ik alles meeheb vandaag denk ik in de trein: badgje, treinpasje, treinabo, laptop, boek, Lagun en jasje, zijn korreltjes, zijn luiertas...

Maar dan komen we op 't werk en merk ik dat knorretje nergens te bespeuren valt. Ai, vandaag zal onze kleine man het moeten stellen met een paar balletjes.

Lagun staat weer bijzonder fel vandaag. De voorbije week heb ik al gemerkt dat de kleine man een beetje over de rooie gaat tijdens onze ochtendwandeling naar de keuken op werk en dat hij steeds vaker op mijn been probeert te rijden. Vandaag probeert hij dat zelfs terwijl ik aan het stappen ben en mijn handen vol heb met ons drinken. Grrrr!

Ook Patrick mijn collega wordt slachtoffer deze ochtend. Eigenlijk iedereen die een speeltje vastneemt. Dan maar speeltjes even weg. Zodra de speeltjes uit het zicht verdwijnen, legt ons bronstige heerschap zijn kopje neer en slaapt hij.

Het regent pijpenstelen buiten de hele dag en 's middags blijven we dan ook maar binnen. Het wordt een oersaai dagje voor Lagun en hij spendeert dan ook het grootste deel ervan in dromenland. Slechts een keer gaan we naar de tuin. Nog een teken dat onze jongen groot wordt; zijn blaasje groeit ook.

Ik ben echt hondsmoe vandaag en neem de trein van half vijf terug. We gaan klaar staan voor de allerlaatste wagon. Dat is iets verder stappen op het perron maar daar zit wat minder volk in en nu de paasvakantie gedaan is, kan dat wel eens van pas komen.

Terwijl we op het perron staan te wachten, zie ik opnieuw die poster van Kito de Electrabel-hond waar hij vorige week naar heeft geblaft. Misschien het moment om nog eens te proberen, ik voel me in mijn nopjes. Lagun heeft enkel oog voor mij wanneer we op de affiche af stappen. Ik ga er recht naast staan en zie dan ineens zijn blik enigszins veranderen. Nog voordat hij kan reageren, geef ik hem een stukje kippenhart. En ik zie zijn blik opnieuw verzachten. Die twee meter hoge papieren hond wordt ineens een pak minder bedreigend precies. Na een tweede stukje kippenhart zou het zelfs Lagun zijn beste maatje kunnen worden heb ik zo de indruk. :-)

De trein komt mooi op tijd aan en ik blijf nog even wachten met Lagun tot iedereen is ingestapt. Met mijn kippenhartjes in de aanslag voel ik me genoeg gewapend om Lagun eens zelf te laten instappen in de trein. Net zoals vanochtend toen ik het probeerde, gaat Lagun meteen op zijn poep zitten bij de deur. Hij is het natuurlijk gewoon om gedragen te worden. Vanochtend had ik niet genoeg tijd echter om wat door te zetten. Vandaag wel. Ik stap zelf in en zie de aarzeling al in zijn oogjes komen. Even rustig blijven Veerle... ik moedig hem nog wat aan en uiteindelijk zet hij zijn pootjes op de eerste trede. Vandaar neemt hij nog een dappere sprong. Hij glijdt eventjes weg maar doet het uitstekend en het lijkt me niet dat hij voor iets schrik had. Flinke man! Jackpot hoor: drie stukjes kippenhart.

Dag 110 – dinsdag 16 april

Grote broer wordt 5 vandaag. Hij mag toekijken hoe het kleine grut en Yana het kot op stelten zetten maar krijgt af en toe toch een oorreiniging van Yana – en Lagun begint te volgen in Yana's voetsporen! Ons intussen alom beroemde en beruchte lekstokje probeert nu ook af en toe zijn zeemvelletje eens in een oor van Darko of Yana te boren.

Maar Darko heeft er geen zin in vandaag. Ons feestbeest is wat ziekjes 's ochtends en geeft zijn korreltjes terug over. Ik moet snelle reflexen hebben want Lagun ziet het hoopje aan voor een dessert na zijn ontbijt. Mijn "pas touchers" beginnen eigenlijk nog maar pas te pakken en zo een geurend hoopje wordt de kleine man algauw te veel.

's Middags komen oma en opa op bezoek met cadeautjes voor iedereen. Voor Lagun hebben ze een klein touwtje met twee balletjes meegebracht, Yana krijgt een kip met pieper en Darko krijgt een gigantische flos met knopen in die breder zijn dan mijn armen. Uiteraard willen ze allemaal het speeltje van de ander. Lagun en Yana slagen erin om de kip te onthoofden op minder dan een half uur tijd, Darko peuzelt de twee balletjes aan Laguns touwtje los in minder dan tien minuten en uiteindelijk komt Lagun voorbij getrippeld met het grote touw. Het is een wonder dat hij er niet over struikelt! Hij daagt zijn grote broer uit en krijgt meteen antwoord. Het gebeurt niet vaak maar Lagun en Darko spelen even samen! Hurray!

Tegen dat ik naar de les mag, is Lagun nog steeds mega in vorm. Het is intussen al een maand geleden dat we naar de les mochten komen maar Lagun is het niet vergeten. Zodra we op de parking komen, beginnen al zijn hormoontjes te razen door zijn lijfje in anticipatie van zijn chocolade liefje Larka terug te zien. De wandeling naar het leslokaal vergt àlles van mij. We doen er 15 minuten over maar uiteindelijk komen we er wel - al was het onder luid protest van mijn compagnon. Het is niet

mijn favoriete dansje: een stap vooruit, hondje trekt arm uit de kom, hondje terug aan de voet vragen, hondje piept en zeurt, hondje komt terug, een stap vooruit, hondje trekt arm uit de kom... Zucht.

Onze marteltocht wordt beloond met de aanwezigheid van Larka in het klaslokaal. Al zie ik het niet helemaal als een beloning. Lagun weet geen blijf met zijn hormoontjes en Larka zal het geweten hebben. Lagun bespringt haar langs alle kanten: van voren, van achteren, langs opzij ... en Larka ondergaat het. Telkens wanneer ik denk dat Larka wel eens zal corrigeren, gaat Lagun in een hogere versnelling. Er is geen houden aan en uiteindelijk moet ik Lagun aan mijn stoel vastmaken. Uiteraard komt Larka haar romeo daar dan opzoeken en ik word bijna met stoel en al de klas doorgesleurd. Amai dat belooft. Lagun weegt nu bijna 18 kilo. Wat voor kracht zal hij niet hebben eens hij volgroeid is?

Tijdens de pauze van de avondles halen Christel en ik verloren tijd in met Lagun om een one-on-one training te houden.

We oefenen een geavanceerde 'stay' in een volle kantine en we krijgen een pak nieuwe kraakverse bevelen: 'onder', 'roule', 'duw' en 'va vers'. We weten weer wat gedaan. ☺

Dag 111 – woensdag 17 april

Lagun is uitgeteld van zijn wilde avond met zijn chocolade schone. Hij slaapt in de trein, hij slaapt in het bureau. 's Ochtends op het werk in Brussel neem ik hem zonder leiband mee naar de keuken en we passeren een afgeladen inkomhal maar hij blijft aan mijn zijde met maar een minimale aanmoediging. Terwijl ik onze tassen bijtank gaat ie er zelfs bij liggen. Jawadde. :-)

's Middags moet ik de jongeman wakker maken om hem zijn eten te geven en even uit te laten in de tuin. Net wanneer de receptionist me komt vertellen dat er een tuinman de plantjes zal komen besproeien, arriveert de goede man en vindt Lagun het toch hét uitgelezen moment om een hoopje te leggen. Welkom tuinman, maar vergeet niet: dit is mijn tuin... ;-)

De rest van de middag horen we onze kleine man niet meer.

Wanneer we 's avonds thuiskomen, is hij precies al wat beter uitgerust. Tegenwoordig oefenen we de "voiture" met zware intonatie goed in: ik doe de koffer open waar Lagun in zit, zeg "voiture" met een diepe stem en geef hem meteen een snoepje in de koffer zelf. Hij heeft het al goed door en tracht niet langer een opening langs mij te vinden om de auto uit te stormen. Blijven zitten brengt meer op. :-) Zo gaat ie goed... maar het kon beter. Ik maak de fout om Lagun zonder leiband uit de auto te laten. Normaal trippelt hij mooi naar de zijingang van het huis waar Yana en Darko hem ongeduldig opwachten maar vandaag vindt hij het tijd voor een omweg. Aan de overkant van de straat speelt immers een buurjongetje. Die móét hij toch gewoon even gedag gaan zeggen en schoonlikken?! De mama bekijkt het van op een afstand en is er gerust in maar het wordt zoonlief toch wat te veel. Van de schrik valt hij op zijn poep en hij begint keihard te huilen. Mama pikt hem op, net wanneer ik Lagun aan zijn leiband vastgrijp en ik verontschuldig me. Maar geen erg blijkbaar. Ze had er het volste vertrouwen in. Tja, ik ook maar blijkbaar was dat net iets te veel.

's Avonds laat ik Lagun achter in de handen van Koen en trek ik er alleen op uit naar mijn vriendin. Nog steeds hetzelfde verhaal: het doet deugd om even echt alleen te zijn maar zodra ik thuiskom en dat slaapdronken prachtige kereltje al kwispelend op me komt afgestrompeld, smelt ik helemaal.